

Tre nordmænd og en dansker swingede på Jazzhouse

Af Kjeld Frandsen, Tirsdag den 9. juli 2013, 15:23

I en skøn musikalsk åndehule mødtes de tre fremragende norske musikere, Nils Petter Molvær, Jan Bang og Eivling Aarset, med danske og dansende Marilyn Mazur.

Det var overraskende. Ikke fordi, jeg ikke forventede, at det skulle blive en god koncert med tilhørende gode overraskelser. Men hele sceneriet, det visuelle – det musikalske. Det var et univers, man ikke kunne undgå at blive ramt af og opslugt af.

Helt faktisk handlede det om, at de tre nordmænd, trompetisten Nils Petter Molvær, elektronmusikeren Jan Bang og guitaristen Eivind Aarset, mødtes med den danske slagtpøjspiller Marilyn Mazur. Det var fire musikere, der ofte har krydset veje, og som her samledes i et engangsprojekt, kaldet »Spirit Cave«.

At koncerten blev optaget med henblik på en film, var klart sagt fint. På den anden side er der blot at sige om en koncert som denne – enten er man der, eller også er man der ikke. Selv den bedste dokumentation kan ikke erstatte at-være-til-stede-oplevelsen.

Det er nærliggende at sige, at aftenens musik var en rejse – med etaper af såvel luftigt drømmeagtig som voldsomt fysisk karakter. Men også en rejse, som forblev i sit eget og helt specielle univers. Vi taler om musik med relativt enkle temaer og skitser, som igangsatte en improvisation, der havde karakter af en kollektiv musikalsk tankeflugt og himmelflugt.

Nils Petter Molvær leverede fine tonerækker, ofte af folkemusikalsk tilsnit, og både lyrisk og ekspressivt og igangsættende for den musikalske proces og den emotionelle stemning. Og så var det helt usædvanligt at opleve en guitarist, som konsekvent holdt sig i baggrunden, ja, var diskret, grænsende til det usynlige. Og alligevel var Eivind Aarset med sit på én gang enkle og dog så uigennemskuelige spil en vigtig brik i de musikalske forløb.

Og at styre elektroniske maskiner kan nemt blive en opvisningspræget og effektjagende affære, men Jan Bang fremtryllede bare de helt rigtige, de dybt originale og vildt overraskende lyde, og dertil formåede han i den grad at swinge.

Og swinge. Ja, det er så her, vi kommer til damen i midten. Aftenens dansende dronning. Marilyn Mazur. Jeg har ikke tal på, hvor mange gange, jeg har oplevet hende på en scene. Men jeg tror aldrig, det har været med et så stort, spektakulært og skulpturelt slagtpøjsopbud. Og igen – det hele var ikke blot for et syns skyld. Marilyn Mazur formåede at udnytte det – så overrumplende musikalsk. Ja, som en dans. Her var kontinuerligt de rigtige farver og klange og den rette dynamik, men ikke mindst var der alle de fantastiske detaljer, altså lige den dér rytmiske figur eller lige det dér knivskarpe bækken- eller klokkeslag, som i rette splitsekund kunne få musikken til at flytte sig et par lysår. Og dertil – midt i det hele – et regulært jazztrommesæt, hvor Marilyn Mazur bare kunne spille jazztrommer, som få ville kunne gøre hende efter.

De fire musikeres åndehule var det dog ikke mindst præget af den nordiske lyd og det nordiske lys samt af gode – både fysiske og spirituelle – vibrationer. Værd at svæve med på. Her og nu.

Hvad: Molvær/Aarset/Mazur/Bang »Spirit Cave«.

Hvor: Jazzhouse, mandag aften

